

РЕШЕНИЕ

№ 9098

гр. София, 18.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 21.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3144** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК..

Образувано е по жалба на С. С., гражданин на Р Т., [дата на раждане] в Р България, депозирана чрез пълномощника му – адв. Н. Х. от АК – [населено място], срещу отказ за издаване на виза „D“ от 01.03.2024 г., издаден от Съветник, КДЛ в Генералното консулство на Р България в [населено място], Р Т., по заявление за виза от 17.01.2024 г.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че оспорения отказ е немотивиран, като не са ясни причините, поради които е отказано издаването на виза. Изтъква, че е нарушено правото на зачитане на личния и семейния живот, както и че отказа не е съобразен с представените доказателства. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разноските по делото.

Ответникът – Съветник консул при Генералното консулство на Р България в [населено място], Република Т., чрез процесуалния си представител юрк. З., счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление, подадено на 17.01.2024 г. в генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., С. С., гражданин на Т., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

По делото са представени следните документи: удостоверение от Министерството на правосъдието, че С. С. (С. М. Х.) не е български гражданин; акт за раждане на С. С.; удостоверение от [община], обл.Р., че С. С. (с имена по регистър на населението С. М. Х.) няма ЛРК като български гражданин, същият е бил вписан в стар регистър на населението на [населено място] вода, [община], с отбелязано българско гражданство и със забележка, че е изселен за Р Т. на 05.08.1970 г.; удостоверение за идентичност на имена от МВНР на Република Т.; изселнически паспорт, издаден от Дирекция на Народната милиция; договор за отдаване под наем на една стая и сервизни помещения от едноетажна жилищна сграда, находяща се в [населено място], [община], обл.Р., [улица] собственост на Х. Х. А. по документ за самоличност (А. Х. М. по документ за собственост); договор за дарение, оформен с н.а. от 11.07.2089 г., по силата на който А. Х. М., с ЕГН [ЕГН] (Х. Х. А. със същия ЕГН) става собственик на УПИ IV – 80, представляващ дворно място от 710 кв.м., ведно с едноетажна жилищна сграда по плана на кв. Л., [община], обл. Р.; декларация от Х. Х. А., че ще предостави жилище и адрес на пребиваване на С. С.; банково удостоверение, според което С. С. има разкрита разплащателна сметка в „И. А. Б.“ с наличност от 11 310.56 лв.; свидетелство за съдимост на С. С., от което е видно, че същият не е осъждан; извлечение от семейния регистър, касаещо С. С.; копие от международен паспорт на С. С., издаден от компетентните власти в Република Т..

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой, поради което е издал оспорения отказ. Отказът е постановен на основание чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ – лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от ЗЧРБ; Заповед № 152/03.09.2021 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Т., с която М. В. А. – съветник КДЛ, е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

Приети са още изразеното становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ по извършената съгласувателна процедура по Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и по Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, дадено във връзка със заявление от 17.01.2024 г. от С. С., от което е видно, че териториалното звено на агенцията не възразява срещу издаване на виза на чуждия гражданин; както и съставените документи и изразеното становище от дирекция „Миграция“ в МВР по извършената съгласувателна процедура: документи във връзка с извършена по чл.30 от НУРИВОВР процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците – група „Миграция“ при ОД на МВР-гр.Р.. При проверката е съставена докладна записка от 12.02.2024 г., в която е отразено, че турският гражданин е основал искането си за издаване на виза с разпоредбата на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ: разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на

Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Извършена е проверка на място на адреса в [населено място], обл.Р., при която е установена връзка с наемодателя на имота Х. Х. А.. Същата е заявила, че С. С. е неин племенник, роден е в България, но се е изселил със семейството си в Т.. Посочила е, че и неговата сестра е подала документи за получаване на дългосрочна виза. Заявява, че желаят да получат визи, за да придобият двойно гражданство, имат намерение да идват в дома ѝ за по няколко дни в годината, но ще живеят в Р Т.. При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 01.03.2024 г. Жалбата е подадена на 08.03.2024 г. в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, чрез надлежно упълномощен адвокат и при наличието на правен интерес от оспорване. По силата на чл.10а, ал.4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят твърди да е налице такова засягане. Поради изложеното жалбата му е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът намира, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид „Д“ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото са представени раповед № 95-00-254/03.10.2011 г., с която Министерът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от ЗЧРБ; Заповед № 152/03.09.2021 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Т., както и писмо на дирекция Човешки ресурси и административно обслужване в МВнР.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл.10 ЗЧРБ и чл.34 НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на

заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител следва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него. В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Разпоредбата на чл.15, ал.1 ЗЧРБ предвижда, че виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Съдът намира за недоказано обстоятелството, че визата е поискана на основание чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ, според която норма разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Т. основание не е посочено в заявлението за издаване на визата, а се появява за пръв път в докладната записка на ОД на МВР-гр.Р., след като вероятно е устно споделено от апликанта. Наред с това анализът на текста на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ налага извода, че като кумулативно изискване, предвид използвания съюз „и“, законодателят е поставил чужденецът да е заявил желание трайно да се установи на територията на страната. Именно това изискване в случая не е изпълнено, защото чуждият гражданин по никакъв начин не е афиширал намерението се за трайно установяване на територията на страната ни. Правилно административният орган е приел, че от данните по преписката не се установява това императивно изискване. Но дори да беше налице изявление в горния смисъл, по аргумент от чл.176, ал.3 ГПК доказателствена стойност имат само тези частни документи, които удостоверяват неблагоприятни за лицето обстоятелства. В случая това не е така, а по силата на чл.154, ал.1 ГПК апликантът носи доказателствена тежест да проведе пълно и главно доказване на благоприятния за него факт по чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ, че желае да се установи трайно на територията на страната ни. Сключеният договор за наем не е достатъчно обстоятелство в тази насока.

Съгласно разпоредбата на чл.170, ал.2 АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият следва да установи, че са били налице основанията за неговото издаване. За разрешаване на спора съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 от АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание съдът указа на жалбоподателя, че носи доказателствената тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения, като може да ангажира всички допустими доказателства.

Съдът намира, че в хода на проведеното съдебно производство жалбоподателят не можа да обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ,

въпреки дадените му указания по чл.170, ал.2 АПК. При установена от закона тежест да докаже, че са били налице основанията за издаване на искания административен акт – виза за дългосрочно пребиваване, оспорващият не представи доказателства, опровергаващи направените от констатации на длъжностните лица при група „Миграция”, при ОД на МВР-гр. Р., обективирани в отрицателното му становище. Същото е официален документ, който обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти, сочещи, че в случая за апликанта не са налице условията на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ – той не е изгубил българското си гражданство по изселническа спогодба, нито по собствено желание. Установените обстоятелства навеждат на извода, че апликантът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. След като страната не се справи с разписаната в закона и указана ѝ от съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването.

Неоснователно е позоваването в жалбата на българския произход на кандидата. Приложените към заявлението му документи указват, че същият няма българско гражданство, а е гражданин на Република Т.. От друга страна жалбоподателят не доказва наличието на трайни връзки със страната ни. Същият безспорно е роден в България, но я е напуснал в много ранна възраст. На територията на Република Т. е семейството му, които са турски граждани. Липсват каквито и да било доказателства, че същият поддържа връзка с роднините си в България. Представените извлечения от граждански регистри не представляват доказателство в тази насока – за наличие на контакти с роднини в България. Няма никакви доказателства за негови социални, културни или други връзки със страната ни.

Съдът намира за неоснователни наведените доводи за нарушаване на чл.8 от ЕКЗПЧОС, по следните съображения:

Безспорно е, че жалбоподателят живее постоянно със семейството си на територията на Република Т.. В тази връзка, с постановяването на оспорения отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на територията на Република България не би могло да бъде засегнато по какъвто и да е начин правото му на личен и семеен живот. Същият няма да бъде разделен от своите най-близки семейни членове.

Съвкупната преценка на така установените факти и обстоятелства правилно и обосновано е навела административния орган на извод за наличие на основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Актът е мотивиран с установени при административната проверка факти и обстоятелства. От своя страна, кандидатът не е доказал благоприятния за него факт за наличие на намерение за трайно установяване в Република България съгласно чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ. Това обстоятелство, обсъдено съвкупно със становището на ОД на МВР-гр. Р., правилно и обосновано са навели административния орган на извод за наличие и доказаност на основанията по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

По изложените съображения Съдът намира, че обжалваният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК вр. чл.24 НЗПП, на ответната администрация следва да се присъдят деловодни разноси от 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С., гражданин на Р Т., [дата на раждане] , чрез адв. Х. от АК – [населено място], против отказ за издаване на виза „D“ от 01.03.2024 г., издаден от Съветник, КДЛ в Генералното консулство на Р България в [населено място], Р Т..

ОСЪЖДА С. С., гражданин на Р Т., [дата на раждане] , да заплати на Министерство на външните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: